

Supervalåret 2014

För några veckor sedan råkade jag höra en intervju med Anders Björck, före detta moderat riksdagsman, försvarsminister med mera. Idag kan han kosta på sig att hålla en hälsosam distans till det dagspolitiska. På frågan om vad han trodde skulle bli viktiga frågor i valdebatten sa han förstås jobben, skolan och skatterna men talade också om att det ofta dyker upp något oväntat. Spontant nämnde han då "ett samhälle som håller på att krackelera". Sjukvård i kris, äldreomsorg där både personal och gamla mår dåligt, tåg som spårar ur eller inte kommer fram i tid. Helt enkelt en oro för att Sverige inte kommer att fungera.

Det kan tyckas som en destruktiv önskan att valrörelsen skulle handla om det som tycks falla sönder och inte om positiva visioner och en ljus framtid. Även om jag inte brukar hålla med moderata politiker, ser jag ett hopp i att han blir sannspådd.

Vi tänker kanske inte på samma saker, Anders Björck och jag, när vi talar om det krackelerande samhället. Jag delar i och för sig hans oro för välfärd och infrastruktur men hoppas att perspektivet kan bli vidare än så.

Att man kan få en diskussion om vad vårt bekväma liv och vår välfärd vilar på. Att det bygger på att vi använder ändliga resurser som om de vore oändliga. Att det förutsätter ett utnyttjande också av det förnybara i en ohållbar takt. Att man kan vara uppriktigt med att vi inte är i närheten av något som är värt namnet "hållbar utveckling".

Jag hoppas att ett visst krackelerande skulle kunna ge nya impulser i valdebatten, att någon vågade resa sig upp och säga att vi måste byta spår, att denna omställning med säkerhet kommer att vara jobbig. Kanske rent utav plågsam, men nödvändig.

Och jag hoppas att få se någon politiker som vågar säga "jag vet inte hur vi ska hantera detta". Att visa en ödmjukhet inför problemen, men låta bli att sticka huvudet i sanden.

Jag önskar att någon politisk reporter ställer skarpa frågor – inte om hur hjulen ska snurra snabbare – utan om hur man tänker kring kriserna som lär segla upp i kölvattnet av en krympande ekonomi.

Tänk om jag kunde få se en partiledardebatt där man var ense om några grundläggande frågor: ändliga resurser tar slut, en fossilfri fordonsflotta handlar inte om vad man håller i tanken utan om att vår rörlighet måste minska, ökad konsumtion är inte lösningen utan en del av problemet.

När partistrategerna lägger upp taktiken är jag rädd att man inte vill ha en valrörelse om de verkliga hoten mot välfärden, men min övertygelse är att de flesta väljare är klokare än så. Ute i stugorna förstår vi mycket mer än vad som sägs från talarstolarna.

Stellan Tengroth

Publicerad i [Landets Fria Tidning](#) våren 2014